

Iskolából kórház.

— Ideiglenes megoldás. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi közkórházról van szó természetesen. Együtt a felsőipariskola Mars-téri épületéről. Ugyanis mozgalom indult meg a városházán, amely azt akarja, hogy a közkórház egy részét tegyék át az említett iskola épületébe és így tegyék türethetővé a mai, türethetetlen állapotokat.

A tervet akkor akarják keresztül vinni, amikor a mai épületből új, hatalmas palotába kerül a mai intézet. Tudvalevőleg már készül is az új iskola, a városi menhely mellett. Ez valószínűleg jövő tavaszra elkészül, úgy, hogy a mai Mars-téri épületet esetleg félév múlva kórházzá alakíthatják át.

A terv kétségtelenül érdekes. És praktikus, hasznos. Részben segít is. Viszont nem szabad felejtenuünk, hogy a szegedi kórház ügyét így nem lehet megoldani. Már pedig ez az ügy olyan lassan halad a megvalósulás felé, hogy — talán nem is halad? És aggodalommal gondolunk rá, vajjon mi lesz, ha egyes intézők az iskolai-kórházi kérdés elintézése után kijelentik, hogy: lám, megoldottuk a dolgot, most már nem is sürgős az új nagykórház. Ismételiük, ilyen áramlatra el kell készülni, annál inkább, mert az ideiglenes megoldás nélkül, a mai borzalmas állapot mellett is szinte érezhető ilyen áramlat. Különben hogyan lehetne az, hogy az új kórház kérdése megint félig pihen?

Amikor a kórházmizériákat mérsékelni kívánják és az említett terven fáradoznak, akkor mindent el kell követni, hogy az ideiglenes megoldás ne befolyásolhassa az új, nagykórház megvalósítását. Mert az egyszerűen merénylet volna, hogy ilyen elintézés-sel ismét akadályozzák a végleges megoldást. Már most ki kell emelni, hogy az iskolának kórházzá való átalakítása nem kíván megoldás lenni, — hisz nem is az! — evvel csak átmenetileg védekezünk, nehogy a mai falak rádüljenek a betegekre.

A villanyvilágítás körül.

— Indítvány a decemberi közgyűléshez. —

Érdekes indítványt terjeszt a decemberi közgyűlés elé Nyilassy Pál dr. törvényhatósági bizottsági tag. Az indítványban Nyilassy dr. konkrét esetekre való hivatkozással szóvá tesz bizonyos zavarokat, amelyek a villanyvilágítás körül legújabbban fölmerültek. Majd azt indítványozza, hogy új szabályrendelet alkotásával a közgyűlés kötelezze a légszuszgyárat, hogy a világítási zavarokat a felek kérésére és költségére nyomban szüntessen meg még az esetben is, ha a vezeték és felszerelést nem a légszuszgyár, hanem magánvállalkozó készítette. Nyilassy Pál dr. beadványa különben teljes szövegében így hangzik:

Nagyságos

Dr. Lázár György kir. tanácsos, polgármester urhoz

Szeged.

Vagyok bátor a legközelebbi köztörvényhatósági bizottsági ülés elé terjesztendőleg azon indítványt tenni; hogy utasíttassék a városi tanács, hogy a Szeged város és a Légszuszgyárral 1894. március 13-án kötött szerződés 37. §-ának 13. bekezdése értelmében a légszusz- és villanyvilágítást használó magánlakosság közérdekére való tekintettel haladéktalanul szabályrendeleti javaslatot készítsen s azt terjessze jóváhagyás végett a köztörvényhatósági bizottság elé; illetve miután értesülésem szerint ilyen szabályrendelet készítése már rég folyamatban van, határozza el a köztörvényhatósági bizottság, hogy ezen munkát sürgősen befejeztessék, úgy, hogy az a f. évi december havi közgyűlésen már tárgyalható legyen.

Indítványozom továbbá, hogy ezen szabályrendeletbe felveendőleg már most elhatároztassék:

hogy ha valamely magánházban a villanyvilágítás bármikor és bármi okból megakadna, köteles a légszuszgyár a bajt az illető fél kérelmére és költségére birságos következmények terhe alatt nyomban megszüntetni, akár a társaság, akár magánvállalkozó készítette is a ház belsejében a villanyvezetési hálózatot és felszerelést.

Kérem végül ezen indítványt a lakosság közérdekéből sürgősné kimondatni s nyomban érdemileg tárgyaltatni.

Indokolás:

1912. november 8-án történt ugyanis, hogy Petőfi-utca 8. sz. házamban este fél 7 óra körül az összes villanylámpák egyszerre kialudtak, — s midőn én nemsokára hazatértem — a háznapem által sebtében előkerített gyertya és petróleum lámpával találtam lakásomat gyorsan megvilágítva.

Nyomban telefonoztam a légszuszgyári őrszobába, ahonnan azt a választ kaptam, hogy nyomban kijönnek a baj elhárítására, ez azonban meg nem történt.

Másnap ismét telefonoztam az őrszobába, ahonnan azt a megnyugtatót nyertem, hogy a délelőtti folyamán okvetlen intézkednek, — de mert déli hazaérkezésemkor is arról értesültem, hogy a légszuszgyárból nem volt nálam senki, én délután 5 óra tájt személyesen mentem az őrszobába, nehogy még a második este is főforogjon ezen üzemzavar, — mikor is azt a megnyugtatót nyertem, hogy nyomban érkezik az éjjeli szolgálatot tevő személyzet s azonnal kiküldenek valakit.

Midőn aztán este hazaértem, lakásomat megint csak sötétségben találtam s azon értesítést nyertem, hogy távollétemben járt ott a légszuszgyárnak egy szerelője, aki megnézte az állapotot s azt mondotta, hogy itt olyan nagy baj van, hogy ő ahhoz nyulni nem mer, s azért vagy Fonyó Soma, vagy más magánvállalkozóhoz forduljak. Egyébként az illető szerelő jelentette, hogy nemsokára visszatér, ami meg is történt és előttem is ismételte előbb említett kijelentését, mire én azt válaszoltam, hogy ezt nem a második estén, hanem már korábban is jelenthette volna, főleg, mert most már szombat este és 7 óra tájt lévén, magánvillany szerelőnél munkást már nem kaphatok s előreláthatólag másnap sem a vasárnapi munkaszünet miatt.

Igy tehát a másodnapi este is sötétségben telt el nálam. — Ezért este 8 óra körül elmentem a rendőrségre, ahol Follráth Gyula éjjeli ügyeletes osztályjegyzőt találván, nem tehettem egyebet, minthogy vele vétettem fel egy panasz jegyzőkönyvet.

Másnap reggel aztán, midőn is a Demke közművelődési egyesületnek Makón tartott

Három csók.

Írta: Scossa Dezsőné.

— Én távol a szülői háztól, idegenek közt növekedtem, mert szegény atyám korán özvegyen maradt s kénytelen volt tőlem s nővéremtől megválni. Nem panaszkodhatom, a nevelésben szerettek bennünket s a szünidőt édes apa nővérénél töltöttük, de azért mégis csak nem tudta pótolni semmi az édes anya meleg, odaadó szeretetét. S mikor édes apa közölte velünk, hogy meg-nősül, nővéremmel, Benczikével együtt reméltük, hogy vége lesz az otthonról való távollétnek és édes apa mellett élhetünk.

— Mostohánk tökéletes asszony volt. Mindent elkövetett, hogy édes apának kelle-messé tegye otthonát, de arról hallani se akart, hogy mi a nevelésből haza menjünk. Nem mintha nem viseltetett volna irántunk jószággal, de az volt a nézete, hogy csakis a házon kívül edződünk meg arra az életpályára, amelyre szánva voltunk. Ugyanis édes apa teljesen vagyontalan volt s anyagi áldozatok árán neveltetett bennünket, hogy majdan önállóan keressük meg kenyerünket. Azonban titkon ő is remélte, hogy dugzagdag neje nem fogja megengedni azt. De okos, ismétlem minden tekintetben kifogástalan mostoha anyám szükségesnek látta, hogy a preparaudiát elvégezzük.

— Ugy is történt. S mikor diplomával kezünkben hazatértünk, szeretettel fogadott bennünket, de ez a szeretet nélkülözött minden melegséget. Így Benczike hamarosan távozott is s jelenleg az A—i képezde igazgatója.

— Én azonban nem éreztem magamban sem hivatást, sem erőt, hogy megküzdjek az

élettel s mint tanítónő keressem kenyeremet — s otthon maradtam.

— Mostohám ezuttal is, mint mindig kifogástalanul viselkedett. Színház, bál, jurok napirenden voltak. Mindent elkövetett, hogy szórakoztasson s mégis üres, hideg volt körülöttem minden s éreztem, hogy szabadulni szeretne tőlem, nem lehetetlen, hogy tévedek, — de ez volt a benyomásom s ettől a gondolatától nem tudtam szabadulni. Akkor voltam a legboldogabb, ha édes apámmal néha egy órát egyedül tölthettem, vagy ha a szünidőt Benczivel ketten utazással töltöttük. Utközben ismerkedtem meg Ernővel. Derék, jó ember, — én azonban soha se szerettem. Mikor kezemet megkérte, nyíltan őszintén megmon-dottam, hogy én végtelenül becsülöm, de nem szeretem. Ő azonban bizott abban, hogy meg fogom szeretni.

— Mostohaanyám, édes apám, mind azt állították, hogy a szerelem elmúlik, a kölcsönös megértés a fő kelléke a jó házasságnak. Addig, addig beszéltek, míg végre beleegyeztem s nejevé lettem. S ha nem is szerettem szerelemmel, mert ez előttem ismeretlen érzés volt, hü, odaadó felesége voltam, hálás gyöngédségeért s azért a nagy szeretetért, amellyel körülvelt. Volt otthonom, szerető férjem s mégis hiányzott valami, magam se tudtam, hogy mi.

Egy nap fényesen sikerült bálra rendezett a fiatalság. Ernő kívánságára mi is részt vettünk s reggelig táncoltunk, — még én is, aki máskor nem szoktam ilyen zajos mulat-ságban részt venni. Reggel felé Ernő, ki fö-lőtte jó kedvű volt, az eddig hűségesen ki-tartó társaságot — egy-két asszony barátnő-met férjeikkel s pár nőtlen barátját — meg-hivta hozzánk reggelire.

Zajos, vidám emberek vonultak be a mi csendes otthonunkba s míg a zongora hangjai mellett újra táncolni kezdtek, siettem a reg-geli iránt intézkedni.

— Visszatérve, kábultan a szokatlan zajtól, a tánc mámorától, mely engem is hat-mába kerített, egy pillanatra a hintaszék-be ültem, hogy visszanyerjem szokott higgadtságomat s számot adjak magamnak fel-tűnő izgatottságomról. Egy pillanatra le-csuktam szememet s ijedten ébredtem tudatára annak, hogy gondolataim vissza-vissza-ternek Sárváry Jenő századoshoz, akivel a legtöbbet keringtem. Föl akartam ugrani s menekülni e gondolatoktól, amikor egy tüzes ajk zárta le az enyémet, s egy csodálatos ér-zés megbénította akaraterőmet. Egy pillan-atig tartott ez s mikor fölugrottam, Sárváry esdő tekintetével találkoztak szemeim, aki összekulcsolt kezekkel állott előttem.

— Bocsásson meg asszonyom, kérges-sen ki házából, megérdemlem. Hitványul cse-lekedtem, megérdemlem, hogy megvessen, — de nem tehetek róla. Mikor megpillantottam itt az imént önt becsukott szemekkel, akire szüniet nélkül gondoltam, nem tudtam ellent-állni — megcsókoltam. Hiszen éreznie kell.

— Elég százados ur — szakítottam fél-be Sárváryt. — Nem adtam önmek jogot, hogy velem szemben így viselkedjék. Nem aka-rom tovább hallani. Nincs méntsége előttem, távozzék s soha többé ne kerüljön utamba. Szótlanul meghajította magát s én azóta töb-bé nem találkoztam vele. Évek múltak, — de azt a csókot nem tudom feledni soha, de soha!

— Mindkettőtök története olyan szokatlan, olyan hihetetlen s mégis vonzó, — törté-me a csendet Valéria, — hogy alig merek